

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	מז
מימרא														
נפטרו זקני ירושלים והלכו להן. זקני אותה העיר מביאין עגלת בקר אשר לא משכה בעול, ואין המום פוסל בה, ומורידין אותה לנחל איתן, איתן כמשמעו - קשה, אע"פ שאינו איתן - כשר, ועורפין אותה בקופיץ מאחוריה ומקומה אסור מלזרוע ומלעבוד, ומותר לסרוק שם פשתן ולנקר שם אבנים.													■	מז
זקני אותה העיר רוחצין את ידיהן במים במקום עריפה של עגלה, ואומרים: (דברים כא) ידינו לא שפכה את הדם הזה ועינינו לא ראו.													■	מז
וכי על דעתינו עלתה שוקני ב"ד שופכי דמים הן? אלא, שלא בא על ידינו ופטרנוהו ולא ראינוהו והנחנוהו.													◇	מז
והכהנים אומרים: (דברים כא) כפר לעמך ישראל אשר פדית ה' ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל. לא היו צריכין לומר ונכפר להם הדם, אלא רוח הקודש מברשתן, אימתי שתעשו ככה - הדם מתכפר להם. ויהא מום פוסל בעגלה מקל וחומר, ומה פרה שאין השנים פוסלות בה - מום פוסל בה, עגלה ששנים פוסלות בה - אינו דין שיהא מום פוסל בה.													◇	מז
שאני תתם, דאמר קרא: אשר אין בה מום, בה מום פוסל, ואין מום פוסל בעגלה.													!	מז
אלא מעתה, לא יהו שאר עבודות פוסלות בה													◇	מז
הניח עליה עודה של שקין - פסולה, ובעגלה - עד שתמשוך	אלמה א"ר יהודה אמר רב:												◇	מז
שאני פרה, דילפינן (דברים כא) עול (במדבר יט) עול מעגלה.													!	מז
עגלה נמי תיתי עול עול מפרה													◇	מז
הא מיעט רחמנא בה.													!	מז
בעגלה נמי כתיב בה													◇	מז
ההוא מיבעי ליה: למעוטי קדשים דלא פסלה בהו עבודה, סלקא דעתך אמינא ליתי בק"ו מעגלה: ומה עגלה שאין מום פוסל בה - עבודה פוסלת בה, קדשים שמום פוסלת בהן - אינו דין שעבודה פוסלת בהן.													!	מז
איכא למיפרך: מה לעגלה שכן שנים פוסלות בה													◇	מז
אטו קדשים מי ליכא דפסלי בהו שנים? כי איצטריך קרא - להנך קדשים דפסלה בהו שנים.													!	מז
וקדשים דלא פסלה בהו עבודה מהכא נפקא? מהתם נפקא: (ויקרא כב) עורת או שבור או חרוץ או יבלת או גרב או ילפת לא תקריבו אלה לה', אלה אי אתה מקריב, אבל אתה מקריב קדשים שנעבדה בהן עבודה איצטריך, ס"ד ה"מ היכא דעבד בהן עבודת היתר, אבל עבודת איסור - אימא ליתסרו, צריכא.													!	מז
והא נמי מהכא נפקא: (ויקרא כב) ומיד בן נכר לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל אלה, אלה אי אתה מקריב, אבל אתה מקריב קדשים שנעבדה בהן עבודה													◇	מז
איצטריך, ס"ד אמינא הני מילי היכא דעבד בהן כשהן חולין, אבל עבד בהן כשהן קדשים אימא ליתסרו, צריכא.													!	מז
הניח עליה עודה של שקין - פסולה, ובעגלה - עד שתמשוך.	גופא, אמר רב יהודה אמר רב:												◇	מז
עול - אין לי אלא עול, שאר עבודות מניין? אמרת ק"ו: ומה עגלה שאין מום פוסל בה - שאר עבודות פוסלות בה, פרה שמום פוסל בה - אינו דין ששאר עבודות פוסלין בה, ואם נפשך לומר, נאמר כאן עול ונאמר להלן עול, מה להלן שאר עבודות פוסלות בה, אף כאן שאר עבודות פוסלות.	מיתיבי:												◇	מז
מאי אם נפשך לומר?													◇	מז
וכי תימא, איכא למיפרך: מה לעגלה שכן שנים פוסלות בה אי נמי, קדשים יוכיחו, שמום פוסל בהן ואין עבודה פוסלת בהן נאמר כאן עול ונאמר להלן עול, מה להלן שאר עבודות, אף כאן שאר עבודות													!	מז
וממקום שבאתה: מה להלן עד שתמשוך, אף כאן עד שתמשוך													◇	מז
תנאי היא, דאיכא דמייתי לה מעגלה, איכא דמייתי לה מגופה דפרה													!	מז
עול - אין לי אלא עול, שאר עבודות מניין? ת"ל: (במדבר יט) אשר לא עלה עליה עול, מכל מקום אם כן, מה ת"ל עול? עול פוסל בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה, שאר עבודות אין פוסלות אלא בשעת עבודה.	דתניא:												!	מז
ואימא: אשר לא עלה עליה - כלל, עול - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, עול אין, מידי אחרנא לא													◇	מז
אשר - רבויא הוא.													!	מז

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story- מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא	[תניא]											זו.
ותניא נמי גבי עגלה כי האי גוונא: עול - אין לי אלא עול, שאר עבודות מניין? ת"ל: (דברים כא) אשר לא עובד בה, מ"מ א"כ מה ת"ל עול? עול פוסל בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה, שאר עבודות אין פוסלות אלא בשעת עבודה.												זו.
ואימא: אשר לא עובד בה - כלל, עול - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, עול אין, מידי אחרינא לא												זו.
אשר - רבויא הוא.												זו.
משיכת עול בכמה?	רבי אבהו, בעי מיניה מר' יוחנן:											זו.
כמלא עול.	א"ל: [רבי יוחנן]											זו.
לארכו או לרחבו?	איבעיא להו:											זו.
משיכת עול לרחבו טפה.	ההוא מרבנן ור' יעקב שמיא, לדידי מפרשא לי מיניה דרבי יוחנן:											זו.
ולימא טפה												זו.
הא קמ"ל, שיעורא דעול טפה הוי.												זו.
למאי נפקא מינה?												זו.
למקה וממכר.												זו.
מפני מה אמרה תורה הביא עגלה בנחל? אמר הקב"ה: יבא דבר שלא עשה פירות ויערף במקום שאין עושה פירות, ויכפר על מי שלא הניחו לעשות פירות.	רבי יוחנן בן שאול:											זו.
מאי פירות?												זו.
אילמא פריה ורביה												זו.
אלא מעתה, אזקן ואסריס ה"נ דלא ערפינן												זו.
אלא מצות.												זו.
ומורדין אותה אל נחל איתן												זו.
איתן כמשמעו - קשה.												זו.
מניין לאיתן שהוא קשה? שנאמר: (במדבר כד) איתן מושבך ושים בסלע קנך, ואומר: (מיכה ו) שמעו הרים את ריב ה' והאיתנים מוסדי ארץ	תנו רבנן: [ת"ק]											זו.
מניין לאיתן שהוא ישן? שנאמר: (ירמיהו ה) גוי איתן הוא גוי מעולם הוא.	אחרים:											זו.
ועורפין אותה בקופיץ מאחוריה.												זו.
מ"ט?												זו.
גמר עריפה עריפה מחטאת העוף.												זו.
ומקומה אסור מלזרוע ומליעבד.												זו.
(דברים כא) אשר לא יעבד בו ולא יזרע - לשעבר, דברי רבי יאשיה	ת"ר: [רבי יאשיה]											זו.
להבא.	רבי יונתן:											זו.
להבא - דכ"ע לא פליגי, דכתיב: ולא יזרע, כי פליגי - לשעבר	רבא:											זו.
מי כתיב ולא יעובד?	רבי יאשיה סבר:											זו.
ורבי יונתן?												זו.

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מי כתיב אשר לא נעבד?	[רבי יונתן]											מז:
ורבי יאשיה?												מז:
אשר - לשעבר משמע.	[רבי יאשיה]											מז:
ור' יונתן?												מז:
אשר - רביא הוא.	[רבי יונתן]											מז:
ומותר לסרוק שם פשתן ולנקר שם אבנים.												מז:
אשר לא יעבד בו ולא יזרע - אין לי אלא זריעה, שאר עבודות מניין? תלמוד לומר: אשר לא יעבד בו, מכל מקום אם כן, מה ת"ל ולא יזרע? לומר לך: מה זריעה מיוחדת שהיא בגופה של קרקע, אף כל שהוא בגופה של קרקע, יצא סריקת פשתן וניקור אבנים שאינן בגופה של קרקע.	ת"ר:											מז:
ואימא: אשר לא יעבד בו - כלל, ולא יזרע - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, זריעה אין, מידי אחרנא לא												מז:
אשר - רביא הוא.												מז:
זקני העיר רוחצין ידיהן כו'.												מז:
(דברים כא) וכל זקני העיר ההיא הקרובים אל החלל ירחצו את ידיהם על העגלה הערופה בנחל - שאין ת"ל הערופה, ומה ת"ל הערופה? על מקום עריפתה של עגלה	ת"ר:											מז:
ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה ועיינו לא ראו												מז:
וכי על לבנו עלתה שב"ד שופכין דמים? אלא, לא בא לידינו ופטרנוהו בלא מזונות, ולא ראינוהו והנחנוהו בלא לוייה.												מז:
כופין ללוייה, ששכר הלוייה אין לה שיעור, שנאמר: (שופטים א) ויראו השומרים איש יוצא מן העיר ויאמרו לו הראנו נא את מבוא העיר ועשינו עמך חסד, וכתוב: ויראם את מבוא העיר, ומה חסד עשו עמו? שכל אותה העיר הרגו לפי חרב, ואותו האיש ומשפחתו שלחו וילך האיש ארץ החתים ויבן עיר ויקרא שמה לזו הוא שמה עד היום הזה	תניא, היה ר"מ אומר:											מז:
היא לזו שצובעין בה תכלת, היא לזו שבא - סנחריב ולא בבלה, נבוכדנצר ולא החריבה, ואף מלאך המות אין לו רשות לעבור בה, אלא זקנים שבה בזמן שדעתן קצה עליהן - יוצאין חוץ לחומה והן מתימ	תניא:											מז:
והלא דברים ק"ו: ומה כנעני זה, שלא דיבר בפיו ולא הלך ברגליו - גרם הצלה לו ולזרעו עד סוף כל הדורות, מי שעושה לוייה ברגליו - על אחת כמה וכמה.												מז:
במה הראה להם?												מז:
בפיו עקם להם	חזקיה:											מז:
באצבעו הראה להם.	רבי יוחנן:											מז:
בשביל שכנעני זה הראה באצבעו, גרם הצלה לו ולזרעו עד סוף כל הדורות.	תניא כוותיה דר' יוחנן:											מז:
המהלך בדרך ואין לו לוייה - יעסוק בתורה, שנאמר: (משלי א) כי לויית חן הם לראשך וענקים לגרונותך.	רבי יהושע בן לוי:											מז:
בשביל ארבעה פסיעות שלוה פרעה לאברהם, שנאמר: (בראשית יב) ויצו עליו פרעה אנשים וגו' - נשתעבד בבניו ארבע מאות שנה, שנאמר: (בראשית טו) ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה.	ואמר ר' יהושע בן לוי:											מז:
כל המלוה את חברו ארבע אמות בעיר - אינו ניוזק.	רב יהודה אמר רב:											מז:
רבינא אלויה לרבא בר יצחק ד' אמות בעיר, מטא לידיה היוזקא ואיתציל.												מז:
הרב לתלמיד - עד עיבורה של עיר, חבר לחבר - עד תחום שבת, תלמיד לרב - אין לו שיעור.	ת"ר:											מז:
וכמה?												מז:
עד פרסה.	רב ששת:											מז:
ולא אמרן אלא רבו שאינו מובהק, אבל רבו מובהק - שלשה פרסאות.												מז:
רב כהנא אלויה לרב שימי בר אשי מפום נהרא עד בי ציניא דבבל כי מטו התם, אמר ליה, ודאי דאמריתו: הני ציניא דבבל משני אדם הראשון איתנהו?												מז:

disputants-חולקים ◆
central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊
insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת <
story-מעשה O

מימרא-statement ■
קושיא-challenge ?
שאלה-question ^
תירוץ-answer!
ראיה-proof ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
מאי דכתיב: (ירמיהו ב) בארץ לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם? וכי מאחר שלא עבר היכן ישב? (ומאחר שלא ישב היכן עבר?) אלא, ארץ שגזר עליה אדם הראשון לישוב - נתישבה, ארץ שלא גזר עליה אדם הראשון - לא נתישבה.	א"ל רב שימי בר אשי: אדכרתן מלתא, דאמר רבי יוסי בר' חנינא:										◊
רב מרדכי אלויה לרב אשי מהגרונאי ועד בי כפי, ואמרי לה עד בי דורא.										O	
כל שאינו מלוה ומתלוה - כאילו שופך דמים, שאילמלי ליווהו אנשי יריחו ולאישע לא גירה דובים לתינוקות, שנאמר: (מלכים ב' ב) ויעל משם בית אל והוא עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מן העיר ויתקלסו בו ויאמרו לו עלה קרח עלה קרח, אמרו לו: עלה שהקרחת עלינו את המקום.	רבי יוחנן משום רבי מאיר:										◊ ■
מאי ונערים קטנים?										^	
שמנוערים מן המצות, קטנים - שהיו מקטני אמנה.	רבי אלעזר:									!	◊
נערים היו, ובזבוז עצמן כקטנים.	תנא:									■	◊
ודלמא על שם מקומן מי לא כתיב: (מלכים ב' ה) וארם יצאו גדודים וישבו מארץ ישראל נערה קטנה וקשיא לן: נערה וקטנה	מתקיף לה רב יוסף:									◊	
קטנה דמן נעורן	ואמר ר' פדת:									!	◊
התם לא מפרש מקומה, הכא מפורש מקומן.										!	
(מלכים ב' ב) ויפן אחריו ויראם ויקללם בשם ה'										■	◊
מה ראה?										^	
ראה ממש	רב:									◆	!
כל מקום שנתנו חכמים עיניהם - או מיתה או עוני	כדתיב, רבן שמעון בן גמליאל:									■	!
ראה שכולן נתעברה בהן אמן ביום הכיפורים	שמואל:									◆	!
בלורית ראה להן כאמוריים	רבי יצחק נפחא:										◊
ראה שלא היתה בהן לחלוחית של מצוה.	רבי יוחנן:										◊
ודלמא בזרעיהו ניהוה הוה											◊
לא במ ולא בזרעם עד סוף כל הדורות.	רבי אלעזר:										!
(מלכים ב' ב) ותצאנה שתים דובים מן היער ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים											◊ ■
נס	חד: [רב/שמואל]									◆	◊
נס בתוך נס.	וחד: [רב/שמואל]									◆	◊
מאן דאמר נס - יער הוה, דובים לא הוו											■
מ"ד נס בתוך נס - לא יער הוה ולא דובים הוו.											■
וליהויו דובים ולא ליהויו יער											◊
דבעיתי.											!
בשביל ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלק מלך מואב, הובקעו מישראל ארבעים ושנים ילדים.	רבי חנינא:										◊ ■
איני?											◊
לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות ואף על פי שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, שבשכר ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלק מלך מואב, זכה ויצתה ממנו רות, שיצא ממנו שלמה שכתוב ביה (מלכים א' ג) אף עולות יעלה שלמה	והאמר רב יהודה אמר רב:										◊ ■

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רות בתו של עגלון בנו של בלק היתה	ואמר רבי יוסי בן חוני:											■
תאותו מיהא לקללה הוי.												◇
(מלכים ב' ב) ויאמרו אנשי העיר אל אלישע הנה נא מושב העיר טוב כאשר אדוני רואה וגו'												◇
וכי מאחר דמים רעים וארץ משכלת, אלא מה טובתה?												;
חן מקום על יושביו.	רבי חנין:											◇
שלשה חינוות הן: חן מקום על יושביו, חן אשה על בעלה, חן מקח על מקחו.	רבי יוחנן:											◇
שלשה חלאין חלה אלישע: אחד שגירה דובים בתינוקות, ואחד שדחפו לגחזי בשתי ידים, ואחד שמת בו, שנאמר: (מלכים ב' ג) ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו.	תנו רבנן:											◇
לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת, לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידיו.	תנו רבנן:											◇
אלישע מאי היא?												^
דכתיב: (מלכים ב' ה) ויאמר נעמן הואל קח ככרים, וכתיב: ויאמר אליו לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת את הכסף ולקחת בגדים וזיתים וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות ומי שקיל כולי האי? כסף ובגדים הוא דשקיל												◇
באותה שעה היה אלישע עוסק בשמנה שרצים, אמר לו: רשע הגיע עת ליטול שכר שמנה שרצים, וצרעת נעמן תדבק בך ובזרעך לעולם.	רבי יצחק:											!
(מלכים ב' ז) וארבעה אנשים היו מצורעים												◇
זה גחזי ושלשת בניו.	[רבי יוחנן]											■
(מלכים ב' ח) וילך אלישע דמשק												◇
למה הלך?												^
שהלך להחזירו לגחזי בתשובה, ולא חזר, אמר לו: חזור בך, אמר לו, כך מקובלני ממך: כל מי שחטא והחטיא את הרבים - אין מספיקין בידו לעשות תשובה.	רבי יוחנן:											◇
מאי עבד?												^
אבן שואבת תלה לו לחטאת ירבעם והעמידו בין שמים לארץ.	איכא דאמרי:											◇
שם חקק לה אפומה, והיתה אומרת אנכי ולא יהיה לך.	ואיכא דאמרי:											◇
רבנן דחה מקמיה, דכתיב: (מלכים ב' ו) ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה נא המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו, מכלל דעד האידנא לא הוה דחיק.	ואיכא דאמרי:											◇
יצר תינוק ואשה, תהא שמאל דוחה וימין מקרבת.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר:											■
נמצא ההורג, עד שלא נערה העגלה - תצא ותרעה בעדר, משנערה העגלה - תקבר במקומה, שעל ספק באתה מתחילתה, כיפרה ספיקה והלכה לה.												■
נערה העגלה ואחר כך נמצא ההורג - הרי זה יהרג.												■
עד אחד אומר ראיתי את ההורג ועד אחד אומר לא ראית, אשה אומרת ראיתי ואשה אומרת לא ראית - היו עורפין.												■
עד אחד אומר ראיתי ושנים אומרים לא ראית - היו עורפין												■
שנים אומרים ראינו ואחד אומר להן לא ראיתם - לא היו עורפין.												■
משרבו הרוצחין - בטלה עגלה ערופה. משבא אליעזר בן דינאי, ותחינה בן פרישה היה נקרא - חזרו לקרותו בן הרצחן.												■
משרבו המנאפים - פסקו המים המרים, ורבי יוחנן בן זכאי הפסיקו, שנאמר: (הושע ד) לא אפקוד על בנותיכם כי תזנינה ועל כלותיכם כי תנאפנה כי הם וגו'.												■
משמת יוסי בן יועזר איש צרידה יוסי בן יהודה איש ירושלים - בטלו האשכולות, שנאמר: (מיכה ז) אין אשכול לאכול בכורה אותה נפשי.												■

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא-key:</p>	
<p>סוטה-עגלה ערופה</p>					
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
<p>יוחנן כהן גדול העביר הודיית המעשר אף הוא בטל את המעוררין ואת הנוקפין. עד ימיו היה פטיש מכה בירושלים ובימיו א"צ לשאול על הדמאי.</p>					מז:
<p>מנין שאם נערפה העגלה ואח"כ נמצא ההורג, שאין פוטרת אותו? ת"ל: (במדבר לה) ולא רץ לא יכופר לדם אשר שפך בה כי אם בדם שפכו.</p>	ת"ר:				מז: ג
<p>עד אחד אומר ראיתי את ההורג כו'.</p>					מז: <
<p>טעמא דמכחיש ליה, הא לא מכחיש ליה - עד אחד מהימן</p>					מז:
<p>מנהני מילי?</p>					מז: ^
<p>(דברים כא) לא נודע מי הכהו, הא נודע מי הכהו - אפילו אחד בסוף העולם - לא היו עורפין</p>	דת"ר:				מז: !
<p>מנין לסנהדרין שראו אחד שהרג את הנפש ואין מכירין אותו, שלא היו עורפין? ת"ל: (דברים כא) ועינינו לא ראו, והלא ראו.</p>	רבי עקיבא:				מז: <
<p>השתא דאמרת עד אחד מהימן, איך חד היכי מצי מכחיש ליה?</p>					מז: &
<p>כל מקום שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים, ואין דבריו של אחד במקום שנים</p>	והאמר עולא:				מז: &
<p>תני: לא היו עורפין.</p>	אמר לך עולא:				מז: !
<p>תני: לא היו עורפין.</p>	וכן א"ר יצחק:				מז: &
<p>תני: היו עורפין.</p>	רבי חייא:				מז: &
<p>ולרבי חייא קשיא דעולא</p>					מז: &
<p>לא קשיא: כאן בבת אחת, כאן בזה אחר זה.</p>					מז: !
<p>עד אחד אומר ראיתי את ההורג ושנים אומרים לא ראית - היו עורפין</p>	תנן:				מז: &
<p>הא חד וחד - לא היו עורפין</p>					מז: &
<p>תיובתא דרבי חייא</p>					מז: &
<p>ולטעמך, אימא סיפא:</p>					מז: !
<p>שנים אומרים ראינו ועד אחד אומר לא ראיתם - לא היו עורפין</p>	[סיפא]				מז: !
<p>הא חד וחד - היו עורפין</p>					מז: !
<p>אלא, מתני' כולה בפסולי עדות, וכדרבי נחמיה</p>					מז: !
<p>כל מקום שהאמינה תורה עד אחד - הלך אחר רוב דעות, ועשו שתי נשים באיש אחד כשני אנשים באיש אחד.</p>	דאמר: [רבי נחמיה]				מז: !
<p>כל היכא דאתא עד אחד כשר מעיקרא - אפילו מאה נשים כי אחד דמיין, והכא במאי עסקינן - כגון דאתאי אשה מעיקרא, ותרצה לדרבי נחמיה הכי</p>	איכא דאמרי:				מז: !
<p>כל מקום שהאמינה תורה עד אחד - הלך אחר רוב דעות, ועשו שתי נשים באשה אחת כשני אנשים באיש אחד, אבל שתי נשים באיש אחד - כי פלגא ופלגא דמי.</p>	רבי נחמיה:				מז: !
<p>ותרתי פסולי עדות למה לי?</p>					מז: &
<p>מהו דתימא, כי אזלינן בתר רוב דעות - לחומרא, אבל לקולא לא, קמ"ל.</p>					מז: !
<p>משרבו הרוצחין כו'.</p>					מז: <
<p>משרבו הרוצחנין - בטלה עגלה ערופה, לפי שאינה באה אלא על הספק, משרבו הרוצחנין בגלוי - בטלה עגלה ערופה.</p>	ת"ר:				מז: &
<p>משרבו הנואפין כו'.</p>					מז: <
<p>(במדבר ה) ונקה האיש מעון, בזמן שהאיש מנוקה מעון - המים בודקין את אשתו, אין האיש מנוקה מעון - אין המים בודקין את אשתו, ואומר: (הושע ד) לא אפקוד על בנותיכם כי תזנינה כו'.</p>	ת"ר:				מז: &

<p>disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story מימרא- statement קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ! ראיה- proof </p>		מקרא-key:
סוטה-עגלה ערופה	מאי ואומר?	מאי ואומר?
מימרא	מאן דאמר	מאן דאמר
	מאי ואומר?	מאי ואומר?
וכי תימא, עון דידיה אין, דבניה ודבנתיה לא, תא שמע: לא אפקוד על בנותיכם כי תזנינה ועל כלותיכם כי תנאפנה		מאי ואומר?
וכי תימא, עון אשת איש אין, עון דפנויה לא, ת"ש: כי הם עם הזונות יפרדו ועם הקדשות יזכו וגי'.		מאי ואומר?
מאי ועם לא יבין ילבט?		מאי ואומר?
אמר להם נביא לישראל: אם אתם מקפידין על עצמכם - מים בודקין נשותיכם, ואם לאו - אין המים בודקין נשותיכם.	רבי אלעזר:	מאי ואומר?
משרבו בעלי הנאה - נתעותו הדינין, ונתקלקלו המעשים, ואין נוה בעולם.		מאי ואומר?
משרבו רואי פנים בדין - בטל (דברים א) לא תגורו, ופסק לא תכירו, ופרקו עול שמים ונתנו עליהם עול בשר ודם.		מאי ואומר?
משרבו לוחשי לחישות בדין - רבה חרון אף בישראל, ונסתלקה השכינה, משום שנאמר: (תהלים פב) בקרב אלהים ישפוט.		מאי ואומר?
משרבו (יחזקאל לג) אחרי בצעם לבם הולך - רבו האומרים (ישעיהו ה) לרע טוב ולטוב רע.		מאי ואומר?
משרבו האומרים לרע טוב ולטוב רע - רבו היו בעולם.		מאי ואומר?
משרבו מושכי הרוק - רבו היהירים, ונתמעטו התלמידים, והתורה חוזרת על לומדיה.		מאי ואומר?
משרבו היהירים - התחילו בנות ישראל להנשא ליהירים, שאין דורינו רואה אלא לפנים.		מאי ואומר?
איני?		מאי ואומר?
האי מאן דמיהר, אפילו אינשי ביתיה לא מיקבל, שנאמר: (חבקוק ב) גבר יהיר ולא ינוה, לא ינוה אפי' בנוה שלן	והאמר מר:	מאי ואומר?
מעיקרא קפצה עליה, לסוף מיתזיל עלייהו.		מאי ואומר?
משרבו מטילי מלאי על בעלי בתים - רבה השוחד והטיית משפט, ופסקה טובה.		מאי ואומר?
משרבו מקבלי טובתך ומחזקני טובותיך - רבו (שופטים יז) איש הישר בעיניו יעשה, שפלים הוגבהו והגבוהים הושפלו, ומלכותא אזלא ונולא.		מאי ואומר?
משרבו צרי עין וטורפי טרף - רבו מאמצי הלב וקופצי דים מלהוות, ועברו על מה שכתוב בתורה (דברים טו) השמר לך פן וגו'.		מאי ואומר?
משרבו (ישעיהו ג) נטויות גרון ומשקרות עינים - רבו מים המרים, אלא שפסקו.		מאי ואומר?
משרבו מקבלי מתנות - נתמעטו הימים ונתקצרו השנים, דכתיב: (משלי טו) ושונא מתנות יהיה.		מאי ואומר?
משרבו זוחי הלב - רבו מחלוקת בישראל.		מאי ואומר?
משרבו תלמידי שמאי והילל שלא שימשו כל צורכן - רבו מחלוקת בישראל, ונעשית תורה כשתי תורות.		מאי ואומר?
משרבו מקבלי צדקה מן העובדי כוכבים - היו ישראל למעלה והם למטה, ישראל לפנים והם לאחור.		מאי ואומר?
משמת יוסי בן יעזר כו'.		מאי ואומר?
מאי אשכולות?		מאי ואומר?
איש שהכל בו.	רב יהודה אמר שמואל:	מאי ואומר?
יוחנן כהן גדול העביר הודיית המעשר כו'.		מאי ואומר?
מ"ט?		מאי ואומר?
לפי שאין נותנין אותו כתיקונו, דרחמנא אמר דיהבי ללויים, ואנן קא יהבינן לכהנים.	רבי יוסי בר' חנינא:	מאי ואומר?
ולודי אשר מעשרות		מאי ואומר?

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>מקרא-key:</p>	
<p>סוטה-עגלה ערופה</p>					
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
כל בית שאין מתודה על מעשר ראשון, שוב אין מתודה על שאר מעשרות.	ריש לקיש:		!	◇	מח.
מאי טעמא?			;		מח.
הואיל ופתח בו הכתוב תחילה.	אביי:		!	◇	מח.
מכלל דאפרושי הוו מפרשי			;	◇	מח.
אף הוא ביטל את היודיו וגזר על הדמאי, לפי ששלח בכל גבול ישראל וראה שאין מפרישין אלא תרומה גדולה בלבד, ומעשר ראשון ומעשר שני מקצתן מעשרין ומקצתן אין מעשרין, אמר להם: בני, בואו ואומר לכם: כשם שתרומה גדולה יש בה עון מיתה, כך תרומת מעשר וטבל יש בהן עון מיתה, עמד והתקין להם: הלוקח פירות מע"ה - מפריש מהן מעשר ראשון ומעשר שני, מעשר ראשון מפריש ממנה תרומת מעשר ונותנה לכהן, ומעשר שני עולה ואוכלו בירושלים, מעשר ראשון ומעשר עני - המוציא מחבירו עליו הראיה	והא תניא:		■ ;	◇	מח.
תרתי תקן, ביטל וידוי דחבירים, וגזר על דמאי של עמי הארץ.			!	◇	מח.
ואף הוא ביטל את המעוררים.				■	מח. <
מאי מעוררים?				^	מח.
בכל יום ויום שהיו עומדים ליום על דוכן ואומרים (תהלים מד) עורה למה תישן ה', אמר - להן: וכי יש שינה לפני המקום? והלא כבר נאמר (תהלים קא) הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל אלא, בזמן שישיראל שרויין בצער ועובדי כוכבים בנחת ושלוה, לכך נאמר: עורה למה תישן ה'.	רחבה:		!		מח.
ואת הנוקפים.				■	מח. <
מאי נוקפים?				^	מח.
שהיו מסרטיין לעגל בין קרניו כדי שיפול דם בעיניו, אתא איהו בטיל, משום דמיהזי כי מומא.	רב יהודה אמר שמואל:		!	◇	מח.
שהיו חובטין אותו במקלות, כדרך שעושין אותו לפני עבודת כוכבים, אמר להם: עד מתי אתם מאכילין נבילות למזבח נבילות?	במתניתא תנא:		■ !	◇	מח.
הא שחית להן			;		מח.
אלא טריפות, שמא ניקב קרום של מוח, עמד והתקין להם טבעות בקרקע.			■ !	◇	מח.
עד ימיו היה פטיש מכה בירושלים.				■	מח. <
בחולו של מועד.				■ ◇	מח.
כל ימיו לא היה אדם צריך לשאול על הדמאי.				■	מח. <
כדאמרן.				■	מח.
משבטלה סנהדרין - בטל השיר מבית המשתאות, שנאמר: (ישעיהו כד) בשיר לא ישנו יין וגו'.				■	מח. מ
משמתו נביאים הראשונים - בטלו אורים ותומים.				■	מח.
משחרב בהמ"ק - בטל השמיר, ונפת צופים, ופסקו אנשי אמנה מישראל, שנאמר: (תהלים יב) הושיעה ה' כי גמר חסיד וגו'.				■	מח.
מיום שחרב בהמ"ק - אין יום שאין בו קללה, ולא ירד הטל לברכה, וניטל טעם הפירות.	רשב"ג אומר, העיד ר' יהושע:			■	מח.
אף ניטל שומן הפירות.	רבי יוסי:			■ ■	מח.
הטהרה - נטלה את הריח, המעשרות - נטלו את שומן הדגן.	ר' שמעון בן אלעזר:			■	מח.
הזנות והכשפים כילו את הכל.	חכמים:			■	מח.
וממאי דמשבטלה סנהדרי כתיב?			;		מח. ג
דאמר קרא: (איכה ה) זקנים משער שבתו בחורים מנגינתם	רב הונא בריה דרב יהושע:		!	◇	מח.

מקרא-key:	disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר												
אודנא דשמעא זמרא תעקר.	רב:												מח.
זמרא בביתא חורבא בסיפא, שנאמר: (צפניה ב) קול ישורר בחלון חרב בסף כי ארוה ערה.	רבא:												מח.
מאי כי ארוה ערה?													מח.
בית המסובך בארזים עיר הוא? אלא אפי' בית המסובך בארזים מתרועע.	רבי יצחק:												מח.
שמע מינה, כי מתחיל חורבא בסיפא מתחיל, שנאמר: חרב בסף.	רב אשי:												מח.
ואיבעית אימא, מהכא: (ישעיהו כד) ושאיה יוכת שער.													מח.
לידידי חזי ליה, ומנגח כי תורא.	מר בר רב אשי:												מח.
זמרא דנגדי ודבקרי - שרי, דגרדאי - אסיר.	רב הונא:												מח.
רב הונא בטיל זמרא, קם מאה אווזי בוזא ומאה סאה חטי בוזא ולא איבעי.	[רב הונא]												מח.
אתא רב חסדא זלזיל ביה, איבעאי אוזא בוזא ולא משתכח.	[רב חסדא]												מח.
זמרי גברי ועני נשי - פריצותא, זמרי נשי ועני גברי - כאש בנעורת.	רב יוסף:												מח.
למאי נפקא מינה?													מח.
לבטולי הא מקמי הא.													מח.
כל השותה בארבעה מיני זמר - מביא חמש פורעניות לעולם, שנאמר: (ישעיהו ה) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו מאחרי בנישף יין ידליקם, והיה כנור ונבל תוף וחליל ויין משתיהם ואת פועל ה' לא יביטו, מה כתיב אחריו? (ישעיהו ה) לכן גלה עמי מבלי דעת - שגורמין גלות לעולם, וכבודו מתי רעב - שמביאין רעב לעולם, והמונו צחה צמא - שגורמין לתורה שתשתכח מלומדיה, (ישעיהו ה) וישה אדם וישפל איש - שגורמין שפלות לשונאו של הקב"ה, ואין איש אלא הקדוש ב"ה, שנאמר: (שמות טז) ה' איש מלחמה, ועיני גבוהים תשפלנה - שגורמין שפלות של ישראל, ומה כתיב אחריו? לכן הרחיבה שאול נפשה ופערה פיה לבלי חק וירד הדרה והמונה ושאונו ועלו בה.	רבי יוחנן:												מח.
משמתו נביאים הראשונים.													מח:
מאן נביאים הראשונים?													מח:
זה דוד ושמואל ושלמה.	רב הונא:												מח:
בימי דוד וזמנין סליק וזמנין לא סליק, שהרי שאול צדוק ועלתה לו, שאל אביתר ולא עלתה לו, שנאמר: (שמואל ב' טו) ויעל אביתר.	רב נחמן:												מח:
(דברי הימים ב' כו) ויהי לדרוש אלהים כל ימי זכריה המבין בראות אלהים, מאי לאו באורים ותומים	מתיב רבה בר שמואל:												מח:
לא, בנביאים.													מח:
משחרב בה"מ ראשון - בטלו ערי מגרש, ופסקו אורים ותומים, ופסק מלך מבית דוד, ואם לחשך אדם לומר: (עזרא ב) ויאמר התרשתא להם אשר לא יאכלו מקדש הקדשים עד עמוד כהן לאורים ותומים אמור לו: כאדם שאומר לחבירו עד שיחיו מתים ויבא משיח בן דוד	ת"ש:												מח:
מאן נביאים הראשונים? לאפוקי מחגי זכריה ומלאכי דאחרונים נינהו	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:												מח:
משמתו חגי זכריה ומלאכי - נסתלקה רוח הקודש מישראל, ואע"פ כן היו משתמשים בבית קול, שפעם אחת היו מסובין בעליית בית גוריא ביריחו, נתנה עליהן בת קול מן השמים ואמרה: יש בכם אדם אחד שראוי שתשרה שכינה עליו, אלא שאין דורו ראוי לכך, נתנו עיניהם בהלל הזקן, וכשמת, הספידוהו: הי חסיד, הי עניו, תלמידו של עזרא	דת"ר:												מח:
ושבו פעם אחרת היו מסובין בעלייה ביבנה, נתנה להן בת קול מן השמים ואמרה להן: יש בכם אדם א' שראוי שתשרה שכינה עליו, אלא שאין דורו זכאין לכך, נתנו עיניהם בשמואל הקטן, וכשמת, הספידוהו: הי עניו, הי חסיד, תלמידו של הלל ואף הוא אמר בשעת מיתתו: שמעון וישמעאל לחרבא, וחרבוהי לקטלא, ושאר עמא לביזא, ועקן סגיאיין עתידין למיתי על עמא													מח:
ואף על ר' יהודה בן בבא בקשו לומר הי חסיד, הי עניו, אלא שנטרפה שעה, שאין מספידין על הרוגי מלכות.													מח:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>												
<p>key-מקרא:</p>														
<p>סוטה-עגלה ערופה</p>														
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>										
משחרב בהמ"ק - בטל השמיר כו'.				<p>מח: < ■</p>										
שמיר - שבו בנה שלמה את בהמ"ק, שנא': (מלכים א' ו) והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה, הדברים ככתבו, דברי ר' יהודה		ת"ר: [רבי יהודה]		<p>מח: ◊ ■ ◊</p>										
וכי אפשר לומר כן? והלא כבר נאמר: (מלכים א' ז) כל אלה אבנים יקרות וגו' מגוררות במגרה אם כן, מה ת"ל לא נשמע בבית בהבנותו? שהיה מתקין מבחוץ ומכניס מבפנים		אמר לו ר' נחמיה:		<p>מח: ◊ ■ ◊</p>										
נראין דברי רבי יהודה - באבני מקדש, ודברי ר' נחמיה - באבני ביתו.		רבי:		<p>מח: ◊ ■</p>										
ור' נחמיה, שמיר למאי אתא?				<p>מח: ◊ ;</p>										
מיבעי ליה לכדתניא:				<p>מח: !</p>										
אבנים הללו אין כותבין אותן בדיו, משום שנאמר: (שמות כח) פתוחי חותם, ואין מסרטין עליהם באיזמל, משום שנאמר: במלואותם, אלא כותב עליהם בדיו, ומראה להן שמיר מבחוץ והן נבקעות מאליהן, כתאינה זו שנבקעת בימות החמה ואינה חסירה כלום, וכבקעה זו שנבקעת בימות הגשמים ואינה חסירה כלום.		[תניא]		<p>מח: ◊ ! ■</p>										
שמיר זה ברייתו כשעורה, ומששת ימי בראשית נברא, ואין כל דבר קשה יכול לעמוד בפניו. במה משמירין אותו? כורכין אותו בספוגין של צמר, ומניחין אותו באיטני של אבר מליאה סובי שעורין.		ת"ר:		<p>מח: ◊ ■</p>										
משחרב מקדש ראשון - בטלה שירא פרנדא, וזוכית לבנה.		רבי אמי:		<p>מח: ◊ ■</p>										
משחרב מקדש ראשון - בטלה שירא פרנדא, וזוכית לבנה, ורכב ברזל		תניא נמי הכי:		<p>מח: ■ ■</p>										
אף יין קרוש הבא משניר, הדומה כעגוליי דבילה.		יש אומרים:		<p>מח: ◊ ■</p>										
ונופת צופים.				<p>מח: < ■</p>										
מאי נופת צופים?				<p>מח: ^</p>										
סולת שצפה על גבי נפה, ודומה לעיסה שנילושה בדבש ושמן		רב:		<p>מח: ◊ !</p>										
שתי ככרות הנדבקות בתנור, ותופחות ובאות עד שמגיעות זו לזו		לוי:		<p>מח: ◊ !</p>										
זה דבש הבא מן הציפא.		רבי יהושע בן לוי:		<p>מח: ◊ !</p>										
מאי משמע?				<p>מח: ^</p>										
כמא דנתנן דבריאיה ושייטן ברומי עלמא ומתיין דובשא מעישי טורא.		כדמתרגם רב ששת:		<p>מח: ! ■</p>										
כל הנצוק טהור, חוץ מדבש זיפים והצפיחים.		תנן התם:		<p>מח: ◊ ■</p>										
מאי זיפים?				<p>מח: ^</p>										
דבש שמזייפין בו		רבי יוחנן:		<p>מח: ◊ !</p>										
על שם מקומו, כדכתיב: (יהושע טו) זיף וטלם ובעלות.		ריש לקיש:		<p>מח: ◊ !</p>										
כיוצא בדבר אתה אומר: (תהלים נד) בבא הזיפים ויאמרו לשאול הלא דוד וגו'				<p>מח: ◊ ■</p>										
מאי זיפים?				<p>מח: ^</p>										
אמר רבי יוחנן: בני אדם המזייפין דבריהם		רבי יוחנן:		<p>מח: ◊ !</p>										
על שם מקומו, כדכתיב: זיף וטלם ובעלות.		רבי אלעזר:		<p>מח: ◊ !</p>										
ופסקו אנשי אמנה.				<p>מח: < ■</p>										
אלו בני אדם שהן מאמינין בהקב"ה		רבי יצחק:		<p>מח: ◊ ■</p>										
כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר - אינו אלא מקטני אמנה.		דתניא, רבי אלעזר הגדול:		<p>מח: ◊ ■ ■</p>										
מאי דכתיב: (זכריה ד) כי מי בז ליום קטנות? מי גרם לצדיקים שיתבזבו שולחנן לעתיד לבא? קטנות שהיה בהן, שלא האמינו בהקב"ה.		והיינו דאמר ר' אלעזר:		<p>מח: ◊ ■</p>										

<p style="text-align: center;">disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה</p>		<p style="text-align: center;">statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>			
<p>מקרא-key:</p>					
סוטה-עגלה ערופה		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
אלו קטני בני רשעי ישראל, שמבזבזין דין אביהם לעתיד לבוא, אומרים לפניו: רבונו של עולם, מאחר שאתה עתיד ליפרע מהן, למה הקהיתת שיניהם בם?		רבא:			מת:
אלמלא תפלתו של דוד - היו כל ישראל מוכרי רבב, שנאמר: (תהלים ט) שיתה ה' מורה להם.		ר' אילעא בר יברכיה:			מת.
אלמלא תפלתו של חבקוק - היו ב' תלמידי חכמים מתכסים בטלית אחת ועוסקין בתורה, שנאמר: (חבקוק ג) ה' שמעתי שמעך יראתי ה' פעלך בקרב שנים חייהו, אל תקרא בקרב שנים אלא בקרוב שנים שני תלמידי חכמים המהלכין בדרך ואין ביניהן דברי תורה - ראוי לשרף באש, שנאמר: (מלכים ב' ב) ויהי המה הולכים הלוך ודבר והנה רכב אש וגו', טעמא דאיכא דיבור, הא ליכא דיבור - ראוי לשרף.		וה"ר אילעא בר יברכיה:			מת.
שני ת"ח הדריין בעיר אחת ואין נוחין זה לזה בהלכה - אחד מת ואחד גולה, שנאמר: (דברים ד) לנוס שמה רוצח אשר ירצה את רעהו בבלי דעת, ואין דעת אלא תורה, שנאמר: (הושע ד) נדמו עמי מבלי הדעת.		וה"ר אילעא בר יברכיה:			מת.
כל ת"ח העוסק בתורה מתוך הדחק - תפלתו נשמעת, שנאמר: (ישעיהו ל) כי עם בציון ישב בירושלים בכה לא תבכה חנון יחנך לקול זעקך כשמעתו ענך, וכתוב בתריה: (ישעיהו ל) ונתן ה' לכם לחם צר ומים לחץ.		ר' יהודה בריה דר' חייא:			מת.
משביעין אותו מזיו שכניה, שנאמר: (ישעיהו ל) והיו עיניך רואות את מורידך.		רבי אבהו:			מת.
אף אין הפרגוד, ננעל בפניו, שנאמר: (ישעיהו ל) ולא יכנף עוד מורידך.		ר' אחא בר חנינא אמר:			מת.
מיום שחרב בהמ"ק אין וכו'.		רשב"ג אומר משום ר' יהושע:			מת.
בכל יום ויום מרובה קללתו משל חבירו, שנאמר: (דברים כח) בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר		רבא:			מת.
הי בקר?					מת.
אילימא בקר דלמחר					מת.
מי ידע מאי הוי?					מת.
אלא דחליף.					מת.
ואלא עלמא אמאי קא מקיים?					מת.
אקדושה דסידרא ואיהא שמייה רבא דאגדתא, שנא: (איוב י) ארץ עפתה כמו אופל צלמות ולא סדרים, הא יש סדרים - תופיע מאופל.					מת.
ולא ירד טל לברכה, וניטל טעם פירות וכו'.					מת.
טהרה - בטלה טעם וריח, מעשר - ביטל שומן דגן.		תניא, ר"ש בן אלעזר:			מת.
רב הונא אשכח תומרתא דחינוניתא, שקלה כרכה בסודרייה. אתא רבה בריה, א"ל: מורחינא ריחא דחינוניתא, א"ל: בני, טהרה יש בך, יהבה ניהליה. אדהכי אתא אבא בריה, שקלה יהבה ניהליה, א"ל: בני, שמחת את לבי והקהיתת את שיני.		[רב הונא]			מת.
היינו דאמרי אינשי: רחמי דאבא אבני, רחמי דבני אבני דהוו ליה.					מת.
רב אחא בר יעקב איטפל ביה ברב יעקב בר ברתיה, כי גדל, א"ל: אשקיין מיא, אמר לו: לאו בריך אנא.		[רב אחא בר יעקב]			מת.
והיינו דאמרי אינשי: רבי רבי, בר ברתך אנא.					מת.
בפולמוס של אספסינוס - גזרו על עטרות חתנים ועל האירוס.					מת.
בפולמוס של טיטוס - גזרו על עטרות כלות, ושלא ילמד אדם את בנו יוונית.					מת.
בפולמוס האחרון - גזרו שלא תצא הכלה באפריון בתוך העיר					מת.
ורבותינו התירו שתצא הכלה באפריון בתוך העיר.					מת.
משמת ר"מ - בטלו מושלי משלים.					מת.
משמת בן עזאי - בטלו השקדנים.					מת.
משמת בן זומא - בטלו הדרשנים.					מת.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>key- מקרא-:</p>		
<p>סוטה- עגלה ערופה</p>						
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>		
משמת ר"ע - בטל כבוד התורה.					■	מט.
משמת ר' חנינא בן דוסא - בטלו אנשי מעשה.					■	מט.
משמת ר' יוסי קטנתא - פסקו חסידים, ולמה נקרא שמו קטנתא? שהיה קטנתא של חסידים.					■	מט.
משמת רבן יוחנן בן זכאי - בטל זיו החכמה.					■	מט.
משמת ר"ג הזקן - בטל כבוד התורה, ומתה טהרה ופרישות.					■	מט.
משמת רבי ישמעאל בן פאבי - בטלה זיו הכהונה.					■	מט.
משמת רבי - בטל ענוה ויראת חטא.					■	מט.
משחרב בהמ"ק - בושו חברים ובני חורין וחפו ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה, וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון, ואין דורש ואין מבקש ואין שואל, על מי לנו להשען? על אבינו שבשמים.	ת"ר, ר' פנחס בן יאיר:				■ ◇	מט.
מיום שחרב בית המקדש - שרו חכימא למהוי כספריא, וספריא כחזניא, וחזניא כעמא דארעא, ועמא דארעא אזלא ונמולה, ואין שואל ואין מבקש, על מי יש להשען? על אבינו שבשמים.	ר"א הגדול:				■ ◇	מט.
בעקבות משיחא - חוצפא יסגא, ויוקר יאמר, הגפן תתן פריה והיין ביוקר, ומלכות תהפך למינוח, ואין תוכחת, בית וועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבלן ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, והכמות סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנוול אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור כפני הכלב, הבן אינו מתבייש מאביו, ועל מה יש לנו להשען? על אבינו שבשמים.					■ ◇	מט.
לא שנו אלא של מלה וגפירת, אבל של הדס ושל וורד - מותר	רב:				■ ◇	מט.
אף של הדס ושל וורד - אסור של קנים ושל חילת - מותר	שמואל:				■ ◇	מט.
אף של קנים ושל חילת - אסור.	לוי:				■ ◇	מט.
אף של קנים ושל חילת - אסור.	וכן תני לוי במתניתיה:				■	מט.
ועל האירוס.					■	מט.
מאי אירוס?					^	מט.
טבלא דחד פומא.	רבי אלעזר:				! ◇	מט.
רבה בר רב הונא עבד ליה לבריה טבורא, אתא אבוא תבריה, אמר ליה: מיחלף בטבלא דחד פומא, זיל עביד ליה אפומא דחצבא או אפומא דקפיזא.	[רבה בר רב הונא]				○	מט.
בפולמוס של טיטוס גזרו על עטרות כלות וכו'.					■	מט.
מאי עטרות כלות?					^	מט.
עיר של זהב.	רבה בר רב חנה אמר ר' יוחנן:				! ◇	מט.
איזהו עטרות כלות? עיר של זהב, אבל עושה אותה כיפה של מילת.	תניא נמי הכי:				■ ◇	מט.
אף על חופת חתנים גזרו.	תנא:				■ ◇	מט.
מאי חופת חתנים?					^	מט.
זהורית המוזהבות.					! ◇	מט.
אלו הן חופת חתנים? זהורית המוזהבות, אבל עושה פפירית ותולה בה כל מה שירצה.	תניא נמי הכי:				■	מט.
ושלא ילמד את בנו יוונית.					■	מט.
כשצרו מלכי בית חשמונאי זה על זה, היה הורקנוס מבחון ואריסטובולוס מבפנים. בכל יום ויום היו משלשלין דינרים בקופה ומעלין להן תמידים. היה שם זקן אחד שהיה מכיר בחכמת יוונית, לעזו להם בחכמת יוונית, אמר להן: כל זמן שעוסקים בעבודה אין נמטרין בידכם.	ת"ר:				■ ◇	מט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◌ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא														
למחר שלשלו להם דינרים בקופה והעלו להם חזר, כיון שהגיע לחצי חומה, נעץ צפרניו נודעזה א"י ארבע מאות פרסה.										◊				מט:
אותה שעה אמרו: ארור אדם שיגדל חזירים, וארור אדם שילמד לבנו חכמת יונית										◊				מט:
ועל אותה שנה שנינו: מעשה ובא עומר מגגות צריפים, ושתי הלחם מבקעת עין סוכר.										◊				מט:
איני?										◌				מט:
בא"י לשון סורסי למה? אלא אי לשון הקודש אי לשון יונית	והאמר רבי:									◊				מט:
בבבל לשון ארמי למה? אלא או לשון הקודש או לשון פרס?	ואמר רב יוסף:									◊				מט:
לשון יונית לחוד, וחכמת יונית לחוד.										!				מט:
וחכמת יונית מי אסירא?										◌				מט:
מאי דכתיב: (איכה ג) עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי? אלף ילדים היו בבית אבא, חמש מאות למדו תורה וחמש מאות למדו חכמת יונית, ולא נשתייר מהן אלא אני כאלו וכן אחי אבא בעסיא	והאמר רב יהודה אמר שמואל משום רשב"ג:									◊				מט:
שאני של בית ר"ג, דקרובין למלכות הו										!				מט:
מספר קומי הרי זה מדרכי האמורי, אבטלוס בן ראובן התירו לספר קומי, שהוא קרוב למלכות של בית רבן גמליאל התירו להן חכמת יונית, מפני שקרובין למלכות.	דתניא:									!				מט:
בפולמוס האחרון גזרו שלא תצא כלה באפריון וכו'.														מט:
מ"ט?										^				מט:
משום צניעותא.										!				מט:
משמת רבן יוחנן - בטלה החכמה.														מט:
משמת רבי אליעזר - נגזז ס"ת.	ת"ר:													מט:
משמת רבי יהושע - בטלה עצה ומחשבה.														מט:
משמת ר"ע - בטלו זרועי תורה, ונסתמו מעיינות החכמה.														מט:
משמת רבי אלעזר בן עזריה - בטלו עטרות חכמה, (משלי יד) שעטרת חכמים עשרם.														מט:
משמת רבי חנינא בן דוסא - בטלו אנשי מעשה.														מט:
משמת אבא יוסי בן קטונתא - בטלו חסידים, ולמה נקרא שמו אבא יוסי בן קטונתא? שהיה מקטני חסידים.														מט:
משמת בן עזאי - בטלו השקדנין.														מט:
משמת בן זומא - בטלו הדרשנין.														מט:
משמת רשב"ג - עלה גובאי ורבו צרות.														מט:
משמת רבי - הוכפלו צרות.														מט:
משמת רבי - בטלה ענוה ויראת חטא.														מט:
לא תיתי ענוה, דאיכא אנא.	רב יוסף לתנא:													מט:
לא תיתי יראת חטא, דאיכא אנא.	רב נחמן לתנא:													מט:
הדרן עלך עגלה ערופה וסליקא לה מסכת סוטה														מט:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
גיטין-המביא גט	מאי דאמר													
המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם,	[ת"ק]										♦	♦	ג.	
אף המביא מן הרקם ומן החגר	רבן גמליאל:										♦	■	ב.	
אפילו מכפר לודים ללוד	ר' אליעזר:										♦	■	ב.	
אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים והמוליך	חכמים:										♦	■	ב.	
והמביא ממדינה למדינה במדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם	[ת"ק]										♦	■	ב.	
אפילו מהגמוניא להגמוניא.	רשב"ג:										♦	■	ב.	
מרקם למזרח, ורקם - כמזרח, מאשקלון לדרום, ואשקלון - כדרום, מעכו לצפון, ועכו - כצפון	ר' יהודה:										♦	■	ב.	
עכו - כארץ ישראל לגיטין.	ר"מ										♦	■	ב.	
המביא גט בארץ ישראל, אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם ואם יש עליו עוררים - יתקיים בהותמו.												■	ב.	
מ"ט?												^	ג.	
לפי שאין בקיאות לשמה	רבה:										♦	!	◇	ב:
לפי שאין עדים מצויין לקיימו.	רבא:										♦	!	◇	ב:
מאי בינייהו?												^		ב:
איכא בינייהו, דאתוהו בי תרי אי נמי, ממדינה למדינה בארץ ישראל אי נמי, באותה מדינה במדינת הים.												!		ב:
ולרבה, דאמר לפי שאין בקיאות לשמה, ליבעי תרי, מידי דהוה אכל עדיות שבתורה												ז		ב:
עד אחד נאמן באיסורין.												!		ב:
אימור דאמרינן עד אחד נאמן באיסורין, כגון חתיכה ספק של חלב ספק של שומן, דלא איתחזק איסורא, אבל הכא דאיתחזק איסורא דאשת איש הוי דבר שבערוה, ואין דבר שבערוה פחות משנים												ז		ב:
רוב בקיאות הן.												!		ב:
ואפילו לר"מ												!		ב:
דחייש למיעוטא	[ר"מ]											■	!	ב:
סתם ספרי דדייני מיגמר גמירי, ורבנן הוא דאצרוך, והכא משום עיגונא אקילו בה רבנן.												!		ב:
האי קולא הוא? חומרא הוא, דאי מצרכת ליה תרי - לא אתי בעל מערער ופסיל ליה, חד - אתי בעל ומערער ופסיל ליה												ז		ג.
כיון דאמר מר: בפני כמה נותנו לה?												!		ג.
בפני ב'	רבי יוחנן ור' חנינא, חד אמר:											■	♦	ג.
בפני ג'	[רבי יוחנן ור' חנינא], וחד אמר:											■	♦	ג.
מעיקרא מידק דייק ולא אתי לאורועי נפשיה.												!		ג.
ולרבה, דאמר לפי שאין עדים מצויין לקיימו, ליבעי תרי, מידי דהוה אקיום שטרות דעלמא												ז	◇	ג.
עד א' נאמן באיסורין.												!	◇	ג.
אימר דאמרינן עד אחד נאמן באיסורין, כגון חתיכה ספק של חלב ספק של שומן, דלא איתחזק איסורא, אבל הכא איתחזק איסורא דאשת איש הוי דבר שבערוה, ואין דבר שבערוה פחות מב'												ז		ג.
בדין הוא דבקיום שטרות נמי לא ליבעי, כדר"ל												!		ג.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

גיטין-המביא גט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עדים החתומים על השטר - נעשו כמי שנחקרה עדותן בב"ד	דאמר ר"ל:	■	!									
ורבנן הוא דאצרוך, והכא משום עיגונא אקילו בה רבנן.			!									
האי קולא הוא? חומרא הוא, דאי מצרכת ליה תרי - לא אתי בעל מערער ופסיל ליה, חד - אתי בעל ומערער ופסיל ליה			ז									
כיון דאמר מר: בפני כמה נותנו לה?			!									
בפני שנים	רבי יוחנן ור' חנינא, חד אמר:	■	!	◆								
בפני ג'	[רבי יוחנן ור' חנינא], וחד אמר:	■	!	◆								
מעיקרא מידק דייק ולא אתי לאורועי נפשיה.			!									
ורבא מאי טעמא לא אמר כרבה?											ז	
מי קתני בפני נחתם לשמה, בפני נחתם לשמה?	אמר לך: [רבא]		!									
ורבה?											ז	
בדין הוא דליתני הכי, אלא דאי מפשת ליה דיבורא אתי למגזייה.	[רבה]		!									
השתא נמי אתי למגזייה											ז	
חדא מתלת גאיז, חדא מתרתי לא גאיז.			!									
ורבה מ"ט לא אמר כרבא?											ז	
א"כ, ניתני בפני נחתם ותו לא, בפני נכתב ל"ל? ש"מ בעינן לשמה.	אמר לך: [רבה]		!									
ורבא?											ז	
בדין הוא דליתני הכי, אלא דא"כ, אתי לאיחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד.	[רבא]		!									
ורבה?											ז	
מי דמי? התם ידעינן הכא בפני, התם אשה לא מהימנא הכא אשה מהימנא, התם בעל דבר לא מהימן הכא בעל דבר מהימן.	[רבה]		!									
ורבא?											ז	
אטו הכא כי אמרי ידעינן, מי לא מהימני? וכיון דכי אמרי ידעינן מהימני, אתי לאיחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד.	אמר לך: [רבא]		!									
ולרבה, דאמר לפי שאין בקיאין לשמה, מאן האי תנא דבעי כתיבה לשמה ובעי חתימה לשמה?												^
אי רבי מאיר												!
חתימה בעי, כתיבה לא בעי												ז
אין כותבין במחובר לקרקע, כתבו על המחובר לקרקע, תלשו, חתמו ונתנו לה - כשך	דתנן:											■
אי רבי אלעזר												!
כתיבה בעי, חתימה לא בעי												ז
וכי תימא, לעולם רבי אלעזר היא, וכי לא בעי רבי אלעזר חתימה לשמה - מדאורייתא, מדרבנן בעי												!
הא שלשה גיטין פסולין דרבנן, ולא בעי רבי אלעזר חתימה לשמה												ז
ג' גיטין פסולין, ואם ניסת - הולד כשר: כתב בכתב ידו ואין עליו עדים, יש עליו עדים ואין בו זמן, יש בו זמן ואין בו אלא עד אחד - הרי אלו שלשה גיטין פסולין, ואם ניסת - הולד כשר	דתנן: [ת"ק]											■

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>			
גיטין-המביא גט	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
מימרא					
אף על פי שאין עליו עדים אלא שנתנו לה בפני עדים - כשר, וגובה מנכסים משועבדים, שאין העדים חותמים על הגט אלא מפני תיקון העולם	רבי אלעזר:		◻	◻	ג.
ואלא רבי מאיר היא, וכי לא בעי רבי מאיר כתיבה לשמה - מדאורייתא, מדרבנן בעי.			!		ג.
אפילו מצאו באשפה, וחתמו ונתנו לה - כשר	והא אמר רב נחמן, אומר היה רבי מאיר:		◻		ג.
וכ"ת, אנן מדאורייתא קא מתנינן לה			!		ד.
אי הכי, אומר היה ר"מ דבר תורה מיבעי ליה			◻		ד.
אלא לעולם רבי אלעזר היא, וכי לא בעי רבי אלעזר חתימה - היכא דליכא עדים כלל, היכא דאיכא עדים בעי			!	◻	ד.
מודה רבי אלעזר, במזוייף מתוכו שהוא פסול.	דאמר רבי אבא:		◻	!	ד.
הא מני? ר' יהודה היא	רב אשי:		!	◻	ד.
פוסל, עד שתהא כתיבתו וחתימתו בתלוש.	דתנן: ר' יהודה:		!	◻	ד.
ומעיקרא מאי טעמא לא מוקמינן לה כר' יהודה?			◻		ד.
מהדרין אר"מ, דסתם מתני' ר"מ, מהדרין אר' אלעזר, דקי"ל הילכתא כוותיה בגיטין.			!	◻	ד.
אף המביא מן הרקם ומן החגר	תנן, רבן גמליאל:		◻	◻	ד.
אפילו מכפר לודים ללוד	רבי אליעזר:		◻	◻	ד.
בעירות הסמוכות לארץ ישראל ומובלעות בתחום א"י עסקינן	ואמר אביי:		◻	◻	ד.
לידידי חזי לי ההוא אתרא, והוי כמבי כובי לפומבדיתא	ואמר רבה בר בר חנה:		◻	◻	ד.
מכלל דת"ק סבר: הני לא צריך			◻		ד.
מאי לאו בהא קמיפלגי, דמר סבר: לפי שאין בקיאיין לשמה, והני גמירי, ומר סבר: לפי שאין עדים מצויין לקיימו, והני נמי לא שכיחי?			◻		ד.
לא, רבה מתרץ לטעמיה, ורבא מתרץ לטעמיה.			!		ד.
רבה מתרץ לטעמיה, דכולי עלמא - לפי שאין בקיאיין לשמה, והכא בהא קמיפלגי	[רבה]		◻	!	ד.
הני כיון דסמוכות מיגמר גמירי	ת"ק סבר:		◻	!	ד.
מובלעות גמירי, סמוכות לא גמירי	ואתא רבן גמליאל למימר:		◻	!	ד.
ומובלעות נמי לא, שלא תחלוק במדינת הים	אתא רבי אליעזר למימר:		◻	!	ד.
רבא מתרץ לטעמיה, דכולי עלמא - לפי שאין עדים מצויין לקיימו	[רבא]		◻	!	ד.
ותנא קמא סבר: הני כיון דסמוכות מישכח שכיחי	ות"ק סבר:		◻	!	ד.
אתא רבן גמליאל למימר: מובלעות שכיחי, סמוכות לא שכיחי	ואתא רבן גמליאל למימר:		◻	!	ד.
אתא רבי אליעזר למימר: מובלעות נמי לא, שלא תחלוק במדינת הים.	ואתא רבי אליעזר למימר:		◻	!	ד.
אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים והמוליך	תנן, והכמים:		◻	◻	ד.
מכלל דתנא קמא סבר: מוליך לא צריך			◻	◻	ד.
מאי לאו בהא קמיפלגי			◻		ד.
לפי שאין בקיאיין לשמה, והני גמירי	דמר סבר: [ת"ק]		◻	◻	ד.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		Talmud Navigator	
גיטין-המביא גט	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
מימרא					
לפי שאין עדים מצויין לקיימו, והני נמי לא שכיחן	ומר סבר: [חכמים]		◊	■	ד
רבה מתרץ לטעמיה, ורבה מתרץ לטעמיה.			!	◊	ד
רבה מתרץ לטעמיה, דכולי עלמא - לפי שאין בקיאיין לשמה, והכא בגזירת מוליך אטו מביא קמיפלגי	[רבה]		■	!	ד:
לא גזרינן מוליך אטו מביא	דתנא קמא סבר:		◊	■	ד:
גזרינן מוליך אטו מביא.	רבנן בתראי סברי:		◊	■	ד:
ורבא מתרץ לטעמיה, דכולי עלמא - לפי שאין עדים מצויין לקיימו, ורבנן בתראי לפרושי טעמיה דתנא קמא הוא דאתו.	[רבא]			■	ד:
המביא גט ממדינה למדינה במדינת הים - צריך לומר בפני נכתב ובפני נחתם	תנן:			■	ד:
הא באותה מדינה במדינת הים - לא צריך			◊	◊	ד:
לרבא ניחא, לרבה קשיא				◊	ד:
לא תימא: הא באותה מדינה במדינת הים - לא צריך, אלא אימא: ממדינה למדינה בארץ ישראל - לא צריך.				!	ד:
הא בהדיא קתני לה: המביא גט בארץ ישראל, אינו צריך לומר בפני נכתב ובפני נחתם				◊	ד:
אי מההיא, הוה אמינא הני מילי דיעבד, אבל לכתחילה לא, קא משמע לן.				!	ד:
ואיכא דמותיב לה הכי: הא ממדינה למדינה בארץ ישראל - לא צריך				◊	ד:
לרבה ניחא, לרבא קשיא				◊	ד:
לא תימא: ממדינה למדינה בארץ ישראל - לא צריך, אלא אימא: הא באותה מדינה במדינת הים - לא צריך.				!	ד:
אבל ממדינה למדינה בארץ ישראל, מאי? צריך, ליתני המביא ממדינה למדינה סתם				◊	ד:
לעולם ממדינה למדינה בארץ ישראל נמי לא צריך, דכיון דאיכא עולי רגלים מישכח שכיחי.				!	ד:
תינח בזמן שבית המקדש קיים, בזמן שאין בית המקדש קיים מאי איכא למימר?				◊	ד:
כיון דאיכא בתי דינין דקביעי, מישכח שכיחי.				!	ד:
אפילו מהגמוניא להגמוניא	תנן, רבן שמעון בן גמליאל:			■	ד:
עיר אחת היתה בארץ ישראל ועססיות שמה, והיו בה ב' הגמוניות שהיו מקפידין זה על זה, לפיכך הוצרכו לומר מהגמוניא להגמוניא	ואמר רבי יצחק:			■	ד:
לרבא ניחא, לרבה קשיא				◊	ד:
רבה אית ליה דרבא.				!	ד:
אלא מאי בינייהו?				◊	ד:
איכא בינייהו, דאתיוהי בי תרי				!	ד:
אי נמי, באותה מדינה במדינת הים.				!	ד: